

CAatalogus sancto//rum [et] gestor[um] eor[um]

Petrus <de Natalibus>

Lugduni, 1508

De sancto redempto ep[iscop]o. Cap[itulum]. cv.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70797](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70797)

De sc̄tis quorū cer. dies cele. igno. Fo. cccx.

merent: vt in oleis liquari debuissent: vir do-
mini vtrum vacuum ad prelium detulit: labo-
rantes salutauit: vtrum p̄tulit: et iubendo po-
tius q̄ petendo eū sibi impleri rogauit. Sed
gentiles viri qui tota iam die frustra laboran-
tes: oleum ex primere nullatenus potuerant:
verba illius moleste ferentes: eum iniurijs in-
sectantur. Cum autem ille iterum ac iterum
oleum instanter peteret: et illi ex oliuis oleū
desi uere non cernerent: adhuc accensi maiori
bus illū contumelijs detestabantur. Tunc san-
ctus vir cernens q̄ se p̄lo nullum oleum li-
quaret: aquam sibi allatā benedixit et in pre-
lo iactauit ex qua continuo tāta olei vbertas
erupit vt illi qui prius incassum laborauerāt
non solum sua vasa omnia: sed vtrū quem san-
ctulus detulerat: impleuerit. Alio tempore
cum fames ibidem marina incumberet: et ec-
clesia beati laurentij martyris a longobardis
incensata fuisset: vir domini eam restaurare cu-
piens plures artifices et operarios adhibuit:
quibus laborantibus sumptus quotidianos
prebebat: s̄ erigēte famis necessitate panis
defuit. Quos laborantes instanter victū quere-
rent: et ille ap̄ius huc illucq̄ p̄geret: ad cliba-
nū deuenit: in quo vicine mulieres p̄dicte pa-
nes coferat: ibiq̄ incuruat asperit: ne forte
panis aliq̄s a coquentib̄ remāssisset. Cū repe-
te panē inuenit mirę magnitudinis et insoli-
ti cādoris: quē ipse quidē tulit: et ne forsitan
alienus esset: p̄ vicinas hūc mulieres detulit:
ac ne cui earū remāssisset inquisiuit. Quos autē
illū panē esse negauerunt: suosq̄ panes inte-
gro numero ex clibano habuisse testate sunt.
Tūc ille let̄ panē artificib̄ apporauit: et ad
refectionē inuitatis deū b̄dicens apposuit.
Ipsiq̄ plene satiatis plures ex eo q̄ panis
fuerat fragmenta collegit: q̄ die altera eisdē i-
tulit: et iterū q̄ sup̄fuerat plura seruauit. Sic
q̄ p̄ dies. r̄. primos opatores illi oēs ex vno
pane satiati: hūc quotidie edebāt: et ex eo qd̄
edi posset in crastinū superabat. Cū quidā
diacon̄ a longobardis capt̄ esset: eiq̄ occide-
re vellēt facto vespe sanctulus ad eos venit: et
ab eisdē petijt: vt eū relaxarēt. Quos hoc illi
oīno facere recusarēt: petijt vt vel mortē ei
i crastinū differrēt: ac sibi custodiendū darēt.
Quod illi multis pulsatis p̄cib̄ p̄cesserūt: ea
p̄ditione: vt si diacon̄ fugeret: sanctulus pro
eo mortē subiret. Cū autē nocte media longo-
bardos oēs igravi somno depresso cōspiceret:
diacono suauit: vt fugeret. Ille v̄o p̄missiois
viri sancti memor: se fugere nolle respondit:
q̄ illū p̄ se mori nolle asseuerauit. Ecce q̄
sanctul̄ vt fugiat: instatit: se v̄o in manu dei
esse dixit: et q̄ i eū hostes: nō possent: nisi quā-
tum ipse p̄miserit. Fugit igitur diaconus: et
remanse fideiūssor quasi deceptus. Cum er-
go mane longobardi hoc comperissent. San-

ctulum sp̄ote ad accedēte occisionē adducit.
Sed quia ipsum bonū hōiem reputabant: il-
lum p̄ cruciatus varios occidere denegabat:
sed optionem sibi cuius vellet necis p̄pone-
bant. Qui se in manu dei esse respondit: nul-
lamq̄ mortē eligere voluit: placuit ergo oib̄
vt capite trūcaret: vt sine graui cruciatu peri-
meretur. Ad spectaculū istud omnes concu-
runt: ex omnibus suis virum fortissimum eli-
gunt: de quo dubium nō erat: quin caput eius
vno ictu abscidere debebat. Hec vir domi-
ni: vt sibi daretur paululum licentias orandi.
Sed cum diutius orasset: spiculator eum cal-
ce percussit: et vt surgeret decollādus impera-
uit. Quo surgente et genui ero collū tenden-
te: dum ille ense leuauit: et sanctulus sanctū
iobannē vocauit. Carnifer igit̄ brachiū p̄cul-
surus erexit: sed nullatenus deponere potuit: et
sic erecto gladio brachiū in se eribile remāssit.
Concurrunt oēs longobardi: vidēt miraculū
et stupēt: et vt sc̄tis vir erurgat iubēt: suppli-
cantq̄ vt carnifices ligatū soluat. Qui nulla-
tenus eū soluere voluit nisi prius ille iuraret q̄
xp̄ianū quēq̄ nunq̄ occideret. Emissoq̄ iura-
mēto solut̄ est. Cū autē longobardi p̄pter tan-
ti stuporē miraculi eidē iuramēta q̄ diripue-
rant certatim offerret: ille nihil horū suscipe-
re voluit: s̄ oēs captiuos quos habebāt xp̄ia-
nos petijt: et qd̄ petijt impetrauit. Et sic oēs
cū eo liberi dimissi sūt: et dū vn̄ p̄ vno se mo-
ri obrulit: oēs a morte liberauit. Sicq̄ post
multa laudabilia facta dño in pace spiritum
reddidit. Hec vbi supra capitulo. r̄. vii.

De sancto Redempto ep̄o. Cap. cr.

Edem

pr̄us ep̄s se-
r̄tine ciuita-
tis tpe beati
gregorii pa-
pe p̄mi claruit. De quo idē
beatus doctor eodem dialo-
gorum libro. iij. cap. r̄. viij.
scribit q̄ vir fuit mirę sanctitatis: et sibi ni-
mia familiaritate coniunctus. Qui et spiri-
tum propheticum habuit: et quedam futura
sibi adeo reuelata p̄dixit. Cum enim ali-
quando peregrinas suas ex more circuiret: per-
uenit ad ecclesiam sancti zotici martyris stra-
tumq̄ iuxta eius sepulchrum sibi parari fecit:
atq̄ ibi post laborem quieuit. Cui nocte
media nec dormiēti nec plene vigilanti bea-
tus martyr: p̄dictus asstitit: eidēq̄ tertio p̄di-
xit. q̄ finis veniret vniuerse carni. Et sic vi-
sio ab oculis ei⁹ euauit. Dor q̄z terribilia
signa i celo secuta sunt. de quib̄ idē beatus grego-
rius in homel. mētionē facit. Deinde cetera longo-
bardoz gēs italiā intrauit: et persecutiones
durissimas i xp̄ianos exercēs: oēs pene ciu-

Liber

tates depopulavit. In cuius medio tribulationis tempore: redemptus episcopus sanctitate conspicuus in christo quieuit.

De sancto Specioso monacho. Cap. cvi.

Speciosus

monachus beati benedicti discipulus sub eodem patre vita et sanctitate refulsit. De quo grego. iij. dial. c. ix. scribit: qd frater habuit germani nomine gregorii: qd ambo nobiles viri et exterioribus studiis eruditi multas pecunias in hoc mundo possederat: sed contra pauperibus largientes in castro monasterio permanserunt. Dum autem speciosus per utilitate cenobii iuxta capuanam urbem missus fuisset: die quadam frater eius gregorius cum fratribus ad mensam sedens atq; convalescens per spiritum sublimatus asperit: et vidit speciosum germani sui aiam longe a se positum: ab angelis in celum deferri: Quod mox fratribus indicavit: et cucurrit. Jamq; eundem fratrem suum sepulchrum reperit: quem tamē ea hora qua anima eius viderat exisse de corpore invenit.

De sancto Spe abbate.

Cap. cvii.

Spe abbas

bas constructor fuit monasterii quid dicitur: cam ple qui. vi. miliario a vetustissima urbe distinguitur. Qui dum sanctitate vite polleret per. iij. annorum spatium lumen oculorum amisit. Sed cum a deo flagello castigaretur corpore: habebat per sancti spiritus custodiam consolationem cordis. Post annos vero xl. ei dominus miraculose lumen restituit: vicinum eius obitum denunciavit: atq; ut in monasterio circumquaque constructis: verbis vite predicaret admonuit: quatenus corporis recepto sanie visitatis in circuitu fratribus cordis lumen aperiret. Qui statim iussis obtemperans fratrum cenobia circumivit: et mandata vite: qd ab angelo didicerat predicavit. Quintodecimo igitur die ad monasterium suum peracta predicatione reversus est. Ibiq; fratribus invocatis astans in medio sacramentum domini corporis sumpsit: moxq; cum eis psallere cepit. Qui illis psallentibus orationi intentus anima redidit. Omnes vero fratres qui aderant ex ore eius exisse colubam viderunt: que mox aperto oratorum tecto egressa aspicientibus illis penetravit celum. Hec gregorius. iij. dial. cap. xi.

Undecimus

De sancto Probo episcopo. Cap. cviii.

Probus

episcopus reatine civitatis fuit. Qui vita et sanctitate atq; doctrina conspicuus non mediocriter effulgit. Appropinquante morte eius termino eius gravissima depressit egritudo. Qui per marium nomine: circumquaque medicos congregavit si forte eius languori subueiri posset. Qui venientes ad tactum vene denuncianter eius exitum citius affuturum. Cum vero iam tempus refectionis incuberet: sanctus episcopus de assistentium portis qd de sua salute sollicitus: eos cum se ne pre admonuit: ut se post laborem et refectionem repararet. Quibus igitur abscedentibus: unum trimodo ei relicto est puer. Qui dum lecto iacetis assisteret: subito asperit intrantes ad virum dei qd sda viri os stolis cadidit amictos qd eundem qd cadore vestium vultum sudor luce videbant. Qua claritate percussus puer cepit enisilla voce clamare. Qua voce comotus episcopus intrantes asperit et cognovit: et stridentem: puerum cepit psolari dicens ne timeret: qd sanctus iuvenalis et sanctus elutherius martyres ad se venissent. Ille autem tate visiois novitate non ferens: cursu cocito ex foies fugit atq; eos qd viderat periac medicis nunciavit. Illi vero prope descenderrunt: sed egrum que reliquerat defunctum invenierunt: quia illi eum secum tulerant. Quodcumvis hinc puer ferre non potuit qui remanserat. Hec ubi supra capitulo. xij.

De sancta Romula virgine. Cap. cix.

Romula

virgo apud urbem romanam claruit que cum iusda anus scitissime discipula fuit: et in quodam monasterio iuxta beate marie virginis ecclesiam una cum quadam alia condiscipula cum ea mansit. Hec tres in vno habitu scitimoniali commanentes: vitam quidem moribus diuitem: sed rebus pauperem ducebant: inter quas tamen romula magnis meritis antebat. Erat quippe mire patientie: summe obediencie: custos oris sui ad silentium: studiosa valde ad orationis usum. Que tandem paralypti percussa: multis annis in lectulo decubans: pene omnibus membris imposita iacebat: nec tamen eius mentem ad impatientiam flagella perduerant. Et tanto sollicitius ad orandum excreuerat: qd aliquid quodlibet agere non valebat. Nocte igitur quadam vocavit matrem redemptam: que mox consurgens ad eam: cum alia condiscipula accessit. Et dum media